టెంత్ క్లాస్

- పాఠకులు పాల్గొనే శీర్షిక

ఎవరికైనా వ్యక్తిగత జీవితంలోనూ, విద్యార్థి జీవితంలోనూ 'టెంత్ క్లాస్' దశ ఓ చక్కటి జ్ఞాపకం. వ్యక్తిత్వపు మొగ్గలు పువ్వులుగా వికసించే పరిణామానికి ఆరంభ దశ. పదో తరగతికి ముందు ఇంకా అమాయకత్వపు ఛాయలు వీడవు, స్కూలు, మిత్రులూ అర్థమవుతూ, అవుతూ ఉంటారు. పదో తరగతికి చేరుకునే సరికి అభిప్రాయాలు, అనుభవాలు ఒక రూపం సంతరించుకుంటాయి. మళ్ళీ ఈ దశ దాటి కాలేజీకి వెళ్ళిపోతే అదంతా మరో ప్రపంచం. అందుకే ‘టెంత్ క్లాస్‘ ఒక మలుపులాంటిది. ఈ మలుపులో ఎన్నో పరిచయాలు, స్నేహితులూ, స్నేహితురాళ్ళూ, సరదాలు, తగాదాలు, గ్రూపులూ, రాజకీయాలూ, వార్షికోత్సవాలు, చిలిపిపనులు, అల్లరి వేషాలు, స్కూలు ఎగ్గొట్టి బలాదూర్లు, సర్స్, మేడమ్స్, పరీక్షలూ, ఫలితాలు, వీడ్కోలూ....ఒకటనేమిటి..ఎన్నో..ఎన్నెన్నొ అనుభవాలు. జీవితంలో ఎంత దూరం ప్రయాణించినా ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి ‘టెంత్ క్లాస్‘ రోజులకి వెళ్తే.. "అబ్బ..! ఆ రోజులెంత బావుండేవో..!!" అనుకోని వాళ్ళు చాలా అరుదుగా ఉంటారేమో!!.. మీ మధురానుభూతులని, గతకాలపు జ్ఞాపకాలని.. పదిమందితో పంచుకోండి. ‘కౌముది‘ లోని ఈ శీర్షిక కేవలం మీ కోసమే! మీ ‘టెంత్ క్లాస్‘ అనుభవాలు 3-4 పేజీల్లో వ్రాసి, వీలైతే ఫోటోలతో సహా పంపించండి. మరోసారి మీ హైస్కూలుని ‘కౌముది‘ ద్వారా అందరికీ చూపించండి..!

editor@koumudi.net

పిన్నమనేని రాధిక (నాని)

మా ఊరి పేరు గాంధీనగరం! పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలోని ఓ చిన్న పల్లెటూరు. ఆంధ్రదేశంలోని చాలా పల్లెల్లో లాగానే మా ఉళ్ళోనూ చిన్న ప్రైమరీ స్కూల్ మాత్రమే ఉండేది. దాంతో హైస్కూల్ చదువు కోసం మూడు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న మా పక్కూరి కి నడిచి వెళ్ళాల్సి వచ్చేది. ఇప్పట్లా స్కూల్ బస్సులేమీ ఉండేవి కాదు. ఆర్టీసీ బస్ ఐతే అప్పుడే కాదు ఇప్పటికీ లేదనుకోండి. అందుకని స్కూలుకి రోజూ నడిచే వెళ్ళేవాళ్ళం. మా ఊరినుంచి మొత్తం నలుగురైదుగురు పిల్లలం ఉండేవాళ్ళం. ఉదయం

ఎనిమిది గంటలకే బయలుదేరి అందరం కలిసి వెళ్ళేవాళ్ళం. వర్షాకాలం మా ఊరి చెరువు నిండిపోతే చుట్టూ తిరిగి వెళ్ళేవాళ్ళం. అదింకో రెండు కిలోమీటర్ల ఎక్కువ.

ఓ రోజు అనుకోకుండా అందరూ స్కూల్ కి రావడం లేదన్నారు. "ఒక్కదానివే వెళ్ళాలి కదా నువ్వు మానేయ్" అంది అమ్మ. కానీ పెద్ద సిన్సియర్ గా "ఒక్కదాన్నే వెళ్తాలే" అని వెళ్ళా. వెళ్ళేటప్పుడు బాగానే వెళ్ళా కానీ స్కూల్ నుండి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి వాతావరణం మారిపోయింది. ఆకాశమంతా నల్లటి మబ్బులతో వాన మొదలైపోయింది. దానికి తోడుగా ఉరుములు, మెరుపులు.. నాకేమో ఆ ఉరుముల శబ్దానికి దడ మొదలైపోయింది. ఓ వైపు హోరున గాలి, వాన.. మరోవైపు ఉరుములు.. చుట్టూ పొలాలే. ఆ రోజు ఇంటికి ఎలా వచ్చేనో నాకే తెలీదు! ఆ ఒక్కరోజు స్కూలుకి వెళ్ళినందుకు జ్వరం వచ్చి వారం రోజులు స్కూల్ మానేయవలసివచ్చింది. ఇప్పటికీ పెద్దగా గాలీ వానా వస్తే అవే జ్ఞాపకాలు మెదులుతూ వుంటాయి.

అలా ఎలాగో పడుతూ లేస్తూ మూడేళ్ళు స్కూలుకి వెళ్ళేను. మా పాట్లు చూడలేక తొమ్మిది, పదో తరగతులు ఇలాగే చదివితే కష్టమని, అప్పటికి మా చెల్లి కూడా హైస్కూల్ చదువుకు రావడంతో ఇంట్లోవాళ్ళు ఇద్దరినీ ఇంకో పక్కూరు యర్నగూడెంలోని "శ్రీ బొల్లిన గంగరాజు ప్రజా పరిషత్ ఉన్నత పాఠశాల" లో మావయ్య ఇంట్లో ఉండి వెళ్ళేలా చేర్పించారు. మావయ్య పిల్లల ముగ్గురికీ జత చెల్లీ, నేనూ కూడా కలిసాం. అక్కడ కూడా ఇంటి నుండి బడికి ఓ కిలోమీటర్ పైగా ఉండేది. రోజూ ఉదయం, మధ్యాహ్నం, సాయంత్రం మొత్తం నాలుగు సార్లు స్కూలుకి వెళ్ళడం రావడం.. హ్మ్! మొత్తం మీద అక్కడా రోజుకి నాలుగు కిలోమీటర్లు నడక తప్పలేదు.

అయినా పాత బడి కన్నా కొత్త బడి బాగా నచ్చింది నాకు. ఎందుకంటే, కొత్తబడిలో పాత బడిలో ఉన్న షెడ్డుల్లా ఎప్పుడు కూలిపోతాయా అన్న భయం లేకుండా హాయిగా అన్నీ పక్కా బిల్డింగ్ లే. బడి చుట్టూ పెద్ద పెద్ద తురాయి, పున్నాగ, కానుగచెట్లు ఉండేవి. మధ్యలో పేద్ద ప్లే గ్రౌండ్ ఉండేది. ఆ స్కూల్లో నన్ను అన్నిటికన్నా ఎక్కువ ఆకర్షించింది అదే. పైగా మా అమ్మ, నాన్నగారు, మావయ్యలు అంతా ఆ స్కూల్లోనే చదవడంతో మొదటిరోజే ఏదో సొంతింటికి వచ్చేసానన్న భావన

వచ్చేసింది. మరి తరగతిలో తోటిపిల్లలెలా ఉంటారో అనుకుంటూ కాస్త సిగ్గుగా, భయంగా అడుగుపెట్టా క్లాస్ రూమ్ లోకి. ఆ ఏడు నేనొక్కదాన్నే కొత్తగా మా సెక్షన్ లో చేరింది. పరవాలేదు, మరీ అనుకున్నంత కొత్తగా ఏం అనిపించలేదు. అందరితో హాయ్ హాయ్ అంటూ పరిచయాలు, పలకరింపులతో మొదటిరోజు హాయిగా గడిచిపోయింది.

సాయంకాలం స్కూలు అయిపోయాక మొత్తం మా పిల్ల గ్యాంగ్ అందరికీ మాఇంటి పక్కనే లక్ష్మణస్వామి గారి దగ్గర ట్యూషన్ ఉండేది. మా క్లాస్మేట్స్ హేమ, వనిత, నళిని కూడా అక్కడికే ట్యూషన్ కి వచ్చేవారు. వాళ్ళు ముగ్గురూ ఎప్పుడూ ఒక జట్టుగా ఉండేవారు. తర్వాత్తరువాత వాళ్ళ ముగ్గురికీ నేను కూడా జతయ్యానన్నమాట! వాళ్ళ చొరవ తోటి తొందరలోనే స్కూల్లో క్లాస్ మేట్స్ కూడా చక్కగా అలవాటైపోయారు. మేం నలుగురం ఏం చేసినా కలిసి చెయ్యాల్సిందే, ఎక్కడికెళ్ళినా కలిసి వెళ్ళాల్సిందే! రోజూ స్కూల్ కి వెళ్ళడం, రావడం కూడా కలిసే చేసేవాళ్ళం.

మాలో ఎవ్వరు ఓ రెండు మూడు రోజులు స్కూలు మానేసినా పెద్ద కష్టంగా ఉండేది కాదు. రానివాళ్ళ కోసం మిగిలిన వాళ్ళం నోట్సులన్నీ సిద్ధం చేసేసేవాళ్ళం. మా నలుగురిలోకీ హేమ బాగా చదివేది. క్లాస్లో ఉన్న ఆడపిల్లల్లో హేమే టాప్! మొత్తం క్లాస్ లో మాత్రం రెండు, మూడు స్థానాల్లో ఉండేది. ఎలాగైనా క్లాస్ ఫస్ట్ రావాలని చాలా కష్టపడేది. దానికి తగ్గట్టే మా టీచర్ నైంత్ క్లాస్ లో ఎవరు క్లాస్ ఫస్ట్ వస్తే వాళ్ళే టెన్త్ క్లాస్ లో క్లాస్ లీడర్ అని యాన్యువల్ పరీక్షల ముందు ఎనౌన్స్ చేసారు. పాపం దాని కష్టానికి తగ్గ ప్రతిఫలం ఒక్క మార్క్ లో దక్కకుండా పోయింది.

స్కూల్లో అందరూ నీలం, తెలుపు యూనీఫారంలో రావాలని కొత్తగా రూల్ వచ్చిందని తొమ్మిదో తరగతి పరీక్షలప్పుడు వేసవి సెలవలకు ముందే చెప్పారు. అమ్మకి టైలరింగ్ వచ్చు. వేసవి సెలవలైపోయి మళ్ళీ బడి తెరిచేటప్పటికి చెల్లికీ, నాకూ నీలం కుచ్చిళ్ళ స్కర్ట్, తెలుపు షర్ట్ తో తనే యూనీఫారాలు రెడీ చేసేసింది. అలా కొత్త యూనీఫామ్ వేసుకుని, కొత్త కొత్త ఊహలతో చాలామంది జీవితాల్లో ఓ మేలిమలుపు, మైలురాయి అనదగ్గ పదోతరగతిలోకి (1987-88) అడుగుపెట్టేసాం మేమంతా!

స్కూలు తిరిగి మొదలైన వారానికనుకుంటా స్కూల్ కి హెడ్ మాస్టర్, మాకు లెక్కల మాస్టారు అయిన సీనయ్య గారు, అసలు పదో తరగతి విద్యార్థుల జీవితాలలో ఎంత ముఖ్యమైనదో, పదోతరగతి పాసయ్యాక ఏం చదవాలో, ఆ స్కూల్ నుండి పది పాసై వెళ్ళినవాళ్ళు ఇప్పుడు ఏమేం చదువుతున్నారో, ఫెయిల్ అయిన వాళ్ళు ఏం చేస్తున్నారో... ఇంకా చాలా చాలా చెప్పి, మమ్మల్నందరినీ ఎవరెవరు ఏం చదవాలనుకుంటున్నారో చెప్పమని అడిగారు. ఇప్పటి పిల్లలకైతే బళ్ళోకెళ్ళడం మొదలవ్వగానే వాళ్ళేం చదవాలి, పెద్దయ్యాక ఏమవ్వాలి అన్నది నూరిపోసేస్తున్నారు. అప్పుడు మాకేం తెలుసు! ఏదో అడుగుతున్నారు కదా అని అందరం తలోటి చెప్పేసేం. మా హేమ సైంటిస్ట్ అవుతానంది. వనిత లెక్చరర్ అవుతానంది. ఇంకా డాక్టర్, లాయర్ ఇలా అందరూ తలోటీ చెప్పేస్తున్నారు. నాకేం చెప్పాలో తెలియక నేను డ్రిల్ టీచర్ అవుతానన్నా. అన్నట్టే అయ్యాను కానీ, స్కూల్ పిల్లలకి కాదు మా అబ్బాయికి! :-)

స్కూల్లో క్రాఫ్ట్ ,డ్రాయింగ్ క్లాస్లంటే నాకు చాలా ఇష్టంగా ఉండేది. నా కుట్లు, అల్లికల హాబీకి బీజం అప్పుడే పడింది. మంచి శ్రద్ధగా నేర్చుకునేదాన్ని. అన్నీ క్లాసులు జరిగిపోతున్నాయి సిన్సియర్ గా.. మనదేమో కాస్త లేజీ లేజీగా చూద్దాంలే, చదువుదాంలే అనుకునే పద్ధతన్నమాట. మొదటి యూనిట్ పరీక్షల్లో వచ్చిన మార్కులు చూసి నాన్నగారి కోటింగ్ పడ్డాక అప్పుడు లైన్లో పడ్డా.

మా ఫ్రెండ్స్ కొంతమంది పొరుగూళ్ళనుండి సైకిల్ మీద వచ్చేవారు. వాళ్ళను చూస్తుంటే నాకూ సైకిల్ నేర్చుకుంటే బాగుండుననిపించేది. ఎలాగో వాళ్ళ సాయంతో కిందా మీదా పడి దెబ్బలు తగిలించుకుని సైకిల్ తొక్కడం నేర్చుకున్నా. ఓ రోజు చాకలి దగ్గరున్న యూనీఫాం తీసుకురావడానికి ఎవరూ లేరని, కొత్తగా సైకిల్ నేర్చుకున్న మోజులో ఉన్నానేమో, అత్తయ్య వారిస్తున్నా వినకుండా సైకిలేసుకుని బయలుదేరిపోయా. స్కూల్ కి లేటవుతుందని స్పీడ్ గా వస్తూ ఎదురుగా ఉన్న కుక్కని తప్పించబోయి రాయిమీద పడేటప్పటికి మోకాలిచిప్ప పై చీరుకుపోయి బాగా దెబ్బతగిలి రక్తం కారిపోసాగింది. స్కూల్ కి టైం అవుతుందన్న కంగారు ఓ వైపు, పడిపోయి దెబ్బలు తగిలించుకున్నానని ఇంట్లో తెలిస్తే ఏమంటారో అన్న భయం ఓవైపు. ఎలాగో నెమ్మదిగా ఇంటికెళ్ళి చెల్లి సాయంతో ఎవరికీ తెలీకుండా మేనేజ్ చేసి స్కూల్ కి వెళ్ళిపోయా.

ఆ రోజు సాయంత్రం స్కూల్ నుండి వచ్చాక ట్యూషన్ కి వెళ్ళినప్పుడు అక్కడ కాలుజారిపడి మళ్ళీ అదే మోకాలి చిప్పకు దెబ్బ తగిలింది. ఈ సారి ఉదయం కన్నా గట్టిదెబ్బ తగలడంతో చూస్తుండగానే ఇంత లావు వాచిపోయి నడవలేకుండా ఐపోయింది. దాంతో అసలు విషయం ఇంట్లో తెలిసి ముందు చివాట్లు పడ్డాక తరువాత వైద్యం సంగతి చూశారు. ఆ తరువాత కొన్ని రోజుల వరకూ సైకిల్ జోలికి పోతే ఒట్టు.. అప్పటి ఆ గాయం మిగిల్చిన గుర్తు ఇప్పటికీ అప్పుడప్పుడూ నాకూ సైకిల్ తొక్కడం వచ్చు అని గుర్తుచేస్తూ ఉంటుంది.

ఓ రోజు నాన్నగారు, 'సిరివెన్నెల' సినిమా పాటల కాసెట్ తెచ్చారు. ఆ పాటలు వినగానే అందులో "విరించినై విరచించితిని" పాటకు పెద్ద ఫాన్ ఐపోయా. పాటని రాసుకుని స్కూల్ కి తీసుకెళ్ళి ఫ్రెండ్స్ కి చూపించి బ్రేక్ లో అందరం కలిసి సీరియస్ గా పాట ప్రాక్టిస్ లో ఉన్నాం. బ్రేక్ టైం అయిపోవడం మాస్టారు రావడం చూసుకోలేదు. ఇంకేముంది అంతే, మా చేతులపై

వాతలు తేలాయి. "ఊహలు గుసగుసలాడే", "ఏ దివిలో విరిసిన పారిజాతమో", "నెమలికి నేర్పిన నడకలు", "ప్రేమ ఎంత మధురం".. ఇలా చాలా పాటల ప్రాక్టీస్ లో పాటలతో పాటు వాతలు కూడా భాగం అయ్యాయనమాట!

మా హెడ్ కం లెక్కలు మాస్టారైన సీనయ్యగారు మహా స్ట్రిక్ట్. ఎప్పుడూ రూల్స్ రూల్స్ అంటూ మాట్లాడేవారు. నుంచుంటే రూల్, మాట్లాడితే రూల్ అన్నట్టుండేవారు. ఆయన రూల్స్ ధాటికి తట్టుకోలేక ఎందుకొచ్చిందని ఆయన క్లాస్ కొస్తే కిక్కురుమనకుండా ఉండేవాళ్ళం. లెక్కలు మాత్రం అరటిపండొలిచినట్టు ఎంత బాగా చెప్పేవారో. ఎవరైనా తప్పు చేస్తే మాత్రం అమ్మాయిలనైనా చూసేవారు కాదు. పడిపోయేయంతే! అలా... బాదేసేవారు. అందుకే ఆయనన్నా, ఆయన క్లాసన్నా వళ్ళు, బుర్ర అన్నీ దగ్గర పెట్టుకుని వుండేవాళ్ళం. లెక్కల్లో మా బ్యాచ్ ఎవ్వరూ ఫెయిలవలేదంటే అదంతా ఆయన ఘనతే!

గవర్నమెంట్ స్కూల్స్ లోనే కానీ, కార్పోరేట్ స్కూల్ కల్చర్ వచ్చాక చాలా స్కూల్స్ లో అసలు డ్రిల్ పిరియడే (ఇప్పుడు p.e.t అంటున్నారు. మేం డ్రిల్ అనేవాళ్ళం) ఉండటం లేదు కదా! మాకు రోజూ డ్రిల్ పిరియడ్ ఉండేది. గంగాధర్ గారు మా డ్రిల్ మాస్టర్. డ్రిల్ పిరియడ్లో గ్రౌండ్ కి వెళ్ళడం ఎగ్గొడితే మాకైతే అదే ఆడపిల్లలకి కాస్త కన్సెషన్ ఉండేది కాని అబ్బాయిల్ని మాత్రం గ్రౌండ్ మొత్తం పరిగెట్టించేవారు. ఈ ఒక్క విషయంలో కాస్త కఠినంగా వున్నా గంగాధర్ మాష్టారు పిల్లలందరితో చాలా ఫ్రెండ్లీగా ఉండేవారు. త్రోబాల్, కబడ్డీ, కోకో, వాలీబాల్ బాగా ఆడించేవారు. ఏ స్కూల్ లో పోటీలు జరిగినా మమ్మల్ని తీసుకెళ్ళేవారు. స్కూల్ లో ఏం క్రీడా, సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలు జరిగినా ఆయన ఆధ్వర్యంలోనే జరిగేవి.

మేం పది చదివేటప్పుడే మా బళ్ళో జిలా స్థాయి ఆటల పోటీలు జరిగాయి. మన బళ్ళో జరుగుతున్నాయి కాబట్టి మనమే మొదటి స్థానంలో ఉండాలని అందరితో బాగా ప్రాక్టీస్ చేయించేవారు. మా స్కూల్లో కోకోకి, కబడ్డీకి మంచి టీములు ఉండేవి. వాటిలో మాకు తప్పకుండా బహుమతులు వస్తాయనుకున్నారు కానీ మిగతా అన్నిటిలోనూ గెలిచి, వాటిలో మాత్రం ఓడిపోవడంతో మా బడి మొదటి స్థానం కాకుండా రెండోస్థానంతో సరిపెట్టుకోవలసి వచ్చింది.

పదో తరగతిలో ఉన్నప్పుడే నాకు షటిల్ ఆడటం అలవాటైంది. ఏమాత్రం కాస్త టైం దొరికినా షటిల్ ఆడటానికి వెళ్ళిపోయేదాన్ని. చాలా ఇష్టంగా ఆడేదాన్ని. ఇప్పుడూ ఎప్పుడన్నా పిల్లలతో ఆడితే అంతే ఇష్టంతో ఆడతా. అలాగే త్రోబాల్ కూడా. గంగాధర్ మాష్టారి ప్రాక్టీస్ ప్రభావంతో కావచ్చు త్రోబాల్ లో కాలేజ్లో నాకో సర్టిఫికెట్ కూడా వచ్చింది. మిగిలిన సబ్జెక్ట్ లు చెప్పిన టీచర్ల కన్నా నాకు వీరిద్దరే బాగా గుర్తున్నారు అంటే ఒకరు చండశాసనుడు అవ్వడం వలన, ఒకరు శాంతమూ, ఆప్యాయత గలిగిన వ్యక్తి అవ్వడం వలన కావొచ్చు.

నేను పదో తరగతిలో ఉన్న సంవత్సరమే మాకు దగ్గరలో ఉన్న ఒక చిన్న టౌన్ లో జిల్లా స్థాయి సైన్స్ ఫేర్ జరిగింది. ఆ సైన్స్ ఫేర్లో మా స్కూల్ తరపున ఎవరూ పాల్గొనకపోయినా మా మాష్టార్లే ఒక ఆర్టీసీ బస్సు మాట్లాడి పదోతరగతి పిల్లలందరి తల్లిదండ్రుల్నీ ఒప్పించి మరీ తీసుకెళ్ళారు.

ఆ సైన్స్ ఫేర్ ఒక జూనియర్ కాలేజీలో పెట్టారు. అప్పటిదాకా ఎప్పుడూ మా చుట్టుపక్కల చిన్న చిన్న ఊళ్ళకి తప్ప ఎక్కడికీ వెళ్ళని మేము ఆ సైన్స్ఫేర్ కి వెళ్ళి ఏదో చూసామనిపించి అసలు వెళ్ళిన సంగతి వదిలి సుబ్బరంగా ఊరంతా తిరిగి ఎంజాయ్ చేసేసాం. పాపం మాస్టార్లు ఏమీ అనలేదు. తర్వాత్తర్వాత క్లాసులో చిన్న చిన్న అల్లర్లు, ఆనందాలు, తగాదాలు, మధ్య మధ్యలో పరీక్షలూ, మార్కులు తగ్గితే టీచర్లతో పాటు నాన్నగారితోనూ అక్షింతలు... వీటన్నీటితో చూస్తుండగానే టెంత్ క్లాస్ పబ్లిక్ పరీక్షలు నెల రోజుల్లోకి ముంచుకొచ్చేశాయి. సీరియస్ గా చదువుల్లో పడిపోయామంతా. పరీక్షలు దగ్గరకొచ్చేస్తున్నాయని ఉదయం నాలుగ్గంటల నుండి ఏడు గంటల వరకూ స్పెషల్ ట్యూషన్ పెట్టారు. సాయంత్రం ట్యూషన్ ఎప్పట్లానే ఉండేది. మరీ ఇప్పట్లా పూటలు పూటలు కాకపోయినా అప్పుడూ కరెంట్ కోతలుండేవి. కరెంట్ పోతే సాయంగా ఉంటుందని ట్యూషన్ కి కిరోసిన్ లాంతర్లు తీసుకెళ్ళేవాళ్ళం. రోజూ బడి నుండి రాగానే లాంతరు శుభ్రం చేసుకుని, కిరోసిన్ పోసుకుని, రెడీ చేసుకుని వుంచుకునేవాళ్ళం.

అప్పటికి మా బళ్ళో పదితరగతి సెంటర్ ఉండేది కాదు. మాకు ఆరు కిలోమీటర్ల దూరంలో స్కూల్ కి వెళ్ళి పబ్లిక్ పరిక్షలు రాయాలి. పరీక్షలన్నిరోజులూ నాన్నగారు స్కూటర్ మీద తీసుకెళ్ళేవారు. చివరి పరీక్ష సోషల్ అయిపోగానే హమ్మయ్య దీనితో అయిపోతాయి అనుకుంటే సోషల్ పేపర్ లీక్ అయిందని మళ్ళీ రీ ఎక్జామ్ పెట్టారు. మాకు అదొక అదనపు తలనొప్పన్నమాట!

పరీక్షలైపోయాయి ! పదోతరగతి ఐపోయింది !

వేసవి సెలవలకి అమ్మమ్మా వాళ్ళూరు వెళ్ళాను. పరీక్షల ఫలితాలు ఎప్పుడొస్తాయో అని ఓ వైపు లాగుతున్నా, ఇంకో వైపు వేసవి సెలవల్ని హాయిగా ఎంజాయ్ చేస్తుంటే, అమ్మ ఫోన్ చేసి రేపు మీ రిజల్స్ వస్తాయట అంది. అంతే, మర్నాడు పేపర్లో ఫలితాలు చూసుకునే వరకూ గప్ చిప్ అయిపోయా. నా చదువు గురించి నాకు తెలుసు కాబట్టి నేననుకున్నట్టే సెకండ్ క్లాస్ వచ్చింది.

అప్పటి వరకూ ఎంతో స్నేహంగా, ఒకే ప్రాణంగా మెలిగిన మా నలుగురు స్నేహితురాళ్ళదీ పదో తరగతి తరువాత ఎవరి దారి వారిదే ఐపోయింది. చాలా ఏళ్ళ తర్వాత హేమని ఎప్పుడో ఓసారి చూసా. ముంబాయ్ లో జాబ్ చేస్తుందని తెలిసింది. నళిని సంగతైతే చెప్పక్కర్లేదు. ఎక్కడుందో కూడా తెలీదు! ఇక వనిత, ఆ మధ్య వాళ్ళ నాన్నగారు మా నియోజక వర్గానికి అనుకోకుండా ఎమ్మెల్యే గా ఎన్నికయ్యేరు. తరువాత వనిత అదృష్టం కొద్దీ మా నియోజకవర్గాన్ని స్త్రీలకి రిజర్వేషన్ చేయడంతో వనితకు అవకాశమొచ్చింది. అలా మా నియోజకవర్గానికి వనిత M.L.A అవ్వడంతో అస్తమానూ పేపర్లో చూస్తుంటాననమాట.

ఇవండీ నా పదోతరగతి జ్ఞాపకాలు!

****

నా పేరు పిన్నమనేని రాధిక (నాని). నేనొక సాదా సీదా ఆంధ్రా పల్లెటూరి గృహిణిని.
పుట్టినూరుతో పాటు మెట్టినూరు అదే కావడంతో నాకెంతో ఇష్టమైన మా ఊరు `గాంధీనగరం`
లోనే నివాసం. రకరకాల మొక్కలు పెంచడం, సరదాగా ఫోటోలు తీయడం, అప్పుడప్పుడూ
బ్లాగు రాస్తుండడం నా వ్యాపకాలు.
నా బ్లాగు `సత్యప్రియ` http://saisatyapriya.blogspot.in